RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.725 van 28 april 2003
in de zaak A. 69.530/VII-14.281.

In zake : de gewone commanditaire vennootschap B. en N. KNAUF en C° ISOLAVA,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. FAURE en K. CRAUWELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 a

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gewone c.v. B. en N. KNAUF en C° ISOLAVA op 25 juni 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 18 april 1996 "in verband met de aanvraag van ISOLAVA GCV (...) tot het wijzigen/aanvullen van de vergunningsvoorwaarden van een inrichting gelegen te 8710 Wielsbeke, Ooigemstraat 12";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. CRAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur P. DEWULF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een plaasterplatenfabriek uit aan de Ooigemstraat te Wielsbeke, waarvoor zij over een exploitatievergunning beschikt, gegeven met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 5 april 1973 voor een termijn van twintig jaar. Er zijn nog meerdere bijkomende vergunningen.

Op 17 oktober 1989 heeft de verzoekende partij ook een afvalstoffenvergunning gevraagd voor de aanleg van een gipsafvalstort met een capaciteit van 12.000 m³.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 16 juli 1992 is vergunning gegeven voor de aanleg van een tijdelijke stortplaats voor gipsafval op het bedrijfsterrein in de Ooigemstraat te Wielsbeke voor een periode van vier jaar. Er is bepaald dat het storten slechts mag gebeuren na het aanbrengen van een folie waarvan de specificaties vooraf ter goedkeuring aan de bevoegde ambtenaar van het bestuur Milieuvergunningen moet worden voorgelegd. Er wordt benadrukt dat het slechts om een tijdelijke opslagplaats gaat tot de mogelijkheid bestaat het gestorte afval te recycleren, waarna het gestorte gipsafval weer moet worden verwijderd. Als bijzondere voorwaarde is opgenomen : "al het gestorte materiaal dient te worden gerecycleerd binnen de twee jaar na de ingebruikname van de calcinatie-eenheid".

1.2. Op 22 december 1995 vraagt de verzoekende partij een wijziging van de opgelegde voorwaarden in voormelde stortvergunning, nl. de schrapping van de bijzondere voorwaarde inzake recyclage van het gestorte materiaal binnen de twee jaar na de ingebruikname van de calcinatie-eenheid.

De verzoekende partij zou de stortplaats in haar geheel willen saneren i.p.v. het gestorte gipsafval te verwijderen en dit in essentie om de volgende redenen :

- de calcinatie-eenheid is nog niet gebouwd en omwille van economische omstandigheden kan niet worden voorzien óf en wanneer ze zal worden gebouwd; - er is bodemverontreiniging vastgesteld, die niet enkel afkomstig is van het gipsafval van de verzoekende partij maar ook van twee oudere storten, niet van de verzoekende partij;
- enkel verwijdering van het gipsafval heeft dus geen zin, de verzoekende partij wil het geheel saneren door bovenafdichting en door met pompen het grondwaterniveau tot minstens één meter onder de onderste stortdiepte te verlagen, om verdere vervuiling van grondwater en bodem te voorkomen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wielsbeke verleent gunstig advies. Het bestuur Milieuvergunningen en OVAM adviseren ongunstig.

De provinciale Milieuvergunningscommissie West-Vlaanderen verleent op 8 maart 1996 een ongunstig advies voor de gevraagde wijziging, in essentie omdat het gipsafval tot verontreiniging heeft geleid en de uitbating dus in strijd met de opgelegde voorwaarden gebeurt en omdat de voorgestelde oplossing van grondwaterbeheersing onvoldoende duurzaam is omdat er "eeuwig verder zou moeten worden afgepompt".

1.3. Met het thans bestreden besluit wordt de gevraagde wijziging geweigerd overeenkomstig de motivering van de provinciale Milieuvergunnings-commissie.

Dit besluit is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied dat volgens de voorschriften van het Gewestplan Roeselare-Tielt gebied voor milieubelastende industrie is;
> Gelet op de ligging in een industriezone van het APA van Wielsbeke dd.19/9/1951;
> Overwegende dat (motivering vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten) gesteld kan worden dat de gevraagde inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt,

verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat het bedrijf vraagt de voorwaarde te schrappen omdat de calcinatie-eenheid nog steeds niet gebouwd is en op basis van de huidige economische realiteit niet kan voorzien worden of en wanneer deze zou kunnen gebouwd worden; dat ook wordt aangevoerd dat er zich drie storten dichtbij mekaar bevinden die allemaal bijgedragen hebben tot de vastgestelde bodemverontreiniging; dat een globale sanering aangewezen is boven een verwijdering van het gips;

Overwegende dat de aanvraag vergund werd als een tijdelijke stortplaats;

Overwegende dat in die vergunning ook werd opgelegd dat het storten moest gebeuren na het aanbrengen van een folie, waarvan de specificaties moesten worden goedgekeurd door de afdeling Milieuvergunningen en dat het stort moest worden afgedekt om contact met neerslag te vermijden en vermenging met vreemde stoffen tegen te gaan (met het oog op de recyclage);

Overwegende dat uit het bodem- en grondwateronderzoek blijkt dat de verontreinigingsgraad te wijten is aan uitspoeling van sulfaten en chlorides + aanrijking van het COD-gehalte in het grondwater; dat een sanering van het terrein aangewezen is gelet op de voortdurende aantasting van de grond- en oppervlaktewaterkwaliteit ter plaatse;

dat hieruit dus ook blijkt dat de gestelde eisen inzake het aanbrengen van een folie op de bodem en het afdekken van het gipsafval niet of in onvoldoende mate werden nageleefd; dat aan de verontreiniging van het grondwater ingevolge van het aanwezige gipsafval niet wordt getwijfeld;

Overwegende dat de uitbating bijgevolg in strijd met de opgelegde voorwaarden gebeurt, met een onaanvaardbare verontreiniging tot gevolg;

Overwegende dat de exploitant voorstelt de drie stortlocaties hydrogeologisch te isoleren door middel van grondwaterbeheersing en bovenafdichting; dat een achttal grondwateronttrekkingsputten verspreid over de drie stortlocaties zouden worden aangebracht waarbij het niveau van het grondwater min. 3 m zou worden verlaagd tot minstens 1 m onder de onderste stortdiepte;

dat bij het stopzetten van deze grondwateronttrekking onmiddellijk verdere verontreiniging van de onderliggende bodem en het grondwater ontstaat; dat de voorgestelde oplossing onvoldoende duurzaam is omdat er een eeuwigdurende afpomping noodzakelijk zou zijn om verdere vervuiling van bodem en grondwater te voorkomen;

Overwegende dat er bijgevolg onvoldoende garanties zijn dat de voorgestelde sanering een permanente en duurzame oplossing biedt vanuit milieu-oogpunt;

Overwegende dat het gunstig advies van het College van Burgemeester en Schepenen, luidende als volgt : 'het grondwater is niet alleen verontreinigd door één stortplaats van gipsafval; in de onmiddellijke omgeving waren er nog twee stortplaatsen; de bodem van de bedrijfsterreinen van ISOLAVA zijn verontreinigd zowel door gipsafval als door het huisvuil; bij verwijdering van het gipsafval komt geen einde aan de bestaande grondwaterverontreiniging; een globale sanering van de diverse storten blijkt de beste oplossing zowel voor het milieu als voor het bedrijf; de gronden krijgen daarna een nieuwe bestemming; het gipsafval is bijna volgestort' niet kan in aanmerking genomen worden en wordt weerlegd door bovenvermelde overwegingen;

Overwegende dat de elementen aangebracht door de aanvrager, gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie als volgt weergegeven kunnen worden : er is bodemverontreiniging vastgesteld te wijten aan de 3 aanwezige storten; we willen het ganse terrein saneren; we hebben contact opgenomen met de Dienst Sanering van Ovam; de recyclage opgelegd in de vergunning komt in het gedrang omdat de calcinatie-eenheid er niet is; dit

komt omdat de Vlaamse Gemeenschap de kaai niet wilde bouwen; deze kaai zou nu toch gebouwd worden tegen volgend jaar maar ondertussen hebben we andere plannen en investeringen gedaan; we sluiten niet uit dat de calcinatie-eenheid er toch ooit zal komen maar daarover zal worden beslist na de aanleg van de kaai door de Vlaamse Gemeenschap; er is een folie gelegd eronder; in april 1992 is gevraagd aan het Bestuur Milieuvergunning-en of dit goed was; we hebben geen reactie gekregen; (dit was wel voor het verlenen van de vergunning); er is heel wat aan te merken op de voorwaarden van de vergunning; achteraf is gebleken dat de voorwaarden niet konden worden nageleefd; we zijn niet in beroep gegaan omdat de calcinatie werkelijk voorzien en gebudgetteerd was; we hebben toen de zaak onderschat en zijn niet overgegaan tot beroep of wijziging voorwaarden; we hebben fouten gemaakt maar zijn van goede wil; we willen saneren; als er hier beslist wordt dat de zaak moet worden afgegraven dan mag men er zeker van zijn dat dit niet zal worden uitgevoerd en er niets zal gebeuren voor het milieu; het voorstel voorziet de volledige recyclage van het opgepompte grondwater; momenteel wordt er niet gepompt omdat we ook met de verontreiniging van twee andere storten (huisvuil en bedrijfsafval) zitten; we weten niet waar we uitkomen met de behandeling ervan; het zou gemakkelijk te recycleren zijn maar er moet een calcinatie-eenheid bestaan; de 3 storten samen hebben ongeveer 40.000 m³ afval; het voorstel wordt toegelicht; er wordt nog steeds gestort ook al is al een hele tijd geweten dat de calcinatie-eenheid er niet kwam; tegen het eind van maart wordt gestopt met storten omdat het stort trouwens vol is;

Dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat om de vraag niet in te willigen";

2. <u>Gegrondheid van het beroep</u>

2.1.1 Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen "van het milieuvergunningsdecreet, Vlarem II-bis en het bodemsaneringsdecreet"; dat verzoekster betoogt dat het bestreden besluit niet ernstig ingaat op het saneringsproject dat zij had voorgesteld en dat ecologisch beter verantwoord was; dat zij uiteenzet waarom dit laatste het geval zou zijn;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in essentie tegenover stelt dat verzoekster blijkbaar de zaak inhoudelijk wil laten onderzoeken door de Raad van State, waarvoor deze echter niet bevoegd is; dat zij ter situering van het middel de voorgeschiedenis van het stort voor gipsafval schetst;

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoekster, samengevat, stelt dat zij geen opportuniteitsonderzoek vraagt aan de Raad van State, maar voorhoudt dat de overheid geweigerd heeft de vraag te onderzoeken tot wijziging van een niet haalbare vergunningsvoorwaarde waarvan het doel ook op een andere manier kan worden bereikt en dat zulks een wettigheidsschending oplevert; dat de uiteenzetting verder betrekking heeft op

het totstandkomen van de vergunningsbeslissing van 16 juli 1992 en op de invloed van die beslissing op het thans bestreden besluit;

2.1.4. Overwegende dat een middel, om ontvankelijk te zijn, de voldoende duidelijke omschrijving moet inhouden van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden; dat in de besproken opwerping geen ontvankelijk middel wordt gezien; dat het middel niet kan worden aangenomen;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel; dat zij stelt dat de globale sanering die zij heeft voorgesteld een ecologisch betere oplossing is; dat zij beweert dat de verwerende partij met het bestreden besluit nog steeds de verwijdering van het gipsafval vraagt, zonder dat daardoor een einde wordt gemaakt aan de verontreiniging door twee andere storten; dat zij wijst op het bestaan van twee andere bronnen van bodem- en grondwaterverontreiniging, die verantwoordelijk zijn voor andere verontreiniging dan deze verontreiniging die wordt veroorzaakt door het gipsafval; dat zij stelt dat zij heeft aangeboden om tot een globale sanering over te gaan, dus ook van de twee andere vormen van bodemverontreiniging; dat zij van oordeel is dat de verwerende partij door niet op dat voorstel in te gaan en enkel de recyclage van het door verzoekster gestorte gipsafval aan te willen houden, met het bestreden besluit het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, heeft geschonden;

2.3.1. Overwegende dat in een derde middel de schending van het motiveringsbeginsel wordt ingeroepen, doordat vooreerst geen rekening wordt gehouden met het gunstige advies van het college van burgemeester en schepenen, de ernstige argumenten van verzoekster niet worden beantwoord en het bestreden besluit wordt gedragen door motieven die niets met de aanvraag te zien hebben, dat het onjuist is dat de uitbating geschiedt in strijd met de opgelegde voorwaarden en dat niet ernstig wordt ingegaan op de voorstellen van verzoekster om een globale sanering uit te voeren;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegenover stelt dat het duidelijk is dat verzoekster zich niet aan de oorspronkelijk opgelegde voorwaarden (mee bepaald inzake recyclage) heeft gehouden, waardoor de verontreiniging enkel maar is toegenomen, en dat zij nu, wanneer de situatie

onhoudbaar is geworden, beweert dat die recyclage geen zin heeft; dat zij verder aanvoert dat de gevraagde wijziging wel degelijk met inachtneming van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd geweigerd en de motivering wel degelijk uit de bestreden beslissing blijkt; dat zij betoogt dat het door verzoekster geformuleerde saneringsvoorstel in alle adviezen en in het bestreden besluit wordt weerlegd, zodat het besluit wel degelijk afdoende is gemotiveerd; dat zij tenslotte "betreurt dat er van enige constructieve houding van het bedrijf geen sprake is";

2.3.3. Overwegende dat verzoekster daartegenover laat gelden dat zij er bij de verwerende partij steeds op aangedrongen heeft dat zij uitsluitend een "schrapping" van de omstreden verplichting tot recyclage vroeg teneinde "veel betere integrale sanering" van de terreinen te realiseren, waarbij "niet alleen naar het gips zou worden gekeken, doch ook naar de invloed van andere afvalstoffen op andere stortplaatsen"; dat zij stelt dat haar saneringsvoorstel de ecologisch meest verantwoorde oplossing vormt, zodat de verwerende partij niet in redelijkheid tot het besluit kon komen dat recyclage van het gips noodzakelijk was, daarbij de voorstellen tot sanering van verzoekster "integraal negerend"; dat verzoekster betwist dat zij het vertrouwen van de verwerende partij zou hebben "geschokt" en de redenen uiteenzet waarom dit niet het geval is; dat zij van haar kant beweert dat de verwerende partij zelf haar in een onmogelijke situatie bracht door voorwaarden voor een tijdelijk stort en voor een "definitieve deponie" te cumuleren; dat zij laat opmerken dat er in de basisvergunning geen verplichting was opgenomen tot installatie van een calinatie-eenheid en dat zij voldoende uiteengezet heeft waarom zij in de onmogelijkheid was deze te bouwen; dat er volgens haar dan ook geen schending is van die vergunningsvoorwaarde; dat zij verder het volgende uiteenzet :

> "(Voor de verwerende partij) zijn er milieutechnisch klaarblijkelijk slechts twee mogelijkheden, nl. om ofwel het gips te recycleren, of dit nu technisch mogelijk is of niet, ofwel om het gewoon maar af te voeren en te storten op een klasse I-stortplaats. Verweerster gaat daarbij voorbij aan een groot aantal nieuwe technische mogelijkheden van in situ behandeling van verontreinigde grond en grondwater die, bij een isolatie van het milieuprobleem, een zuiveringstechniek toelaten zonder dat de verontreinigingsfactoren zelf (bv. een gepollueerde grond) dienen te worden afgevoerd. Dit is ook hetgeen steeds door vertegenwoordigers van verzoekers naar aanleiding van vergaderingen is geponeerd teneinde de halsstarige houding van verwerende partij te doorbreken. Het was immers voor verzoekster teleurstellend vast te stellen dat verwerende partij slechts stug bleef aandringen op verwijdering van het gips zonder ecologisch waardevolle alternatieven die niet alleen op de gipsproblematiek, maar op een globale sanering zouden zijn gericht, onder ogen te willen nemen. Het enige dat verzoekster vroeg, ook aan de Milieuvergunningscommissie, was om

principieel in te stemmen met het voorstel van verzoekster tot verder onderzoek van een mogelijkheid van een globale sanering van de bedrijfsterreinen, zoals zulks ook door het Bodemsaneringsdecreet wordt geboden.

Maatschappelijk gezien is het volstrekt onbegrijpelijk dat de overheid zou aandringen op het aanwenden van de beperkte middelen van verzoekster om het gips te verwijderen naar een klasse I-stortplaats, met een insolventie tot gevolg, die zou meebrengen dat financiële middelen om de andere verontreinigingsfactoren op het terrein aan te pakken niet meer aanwezig zouden zijn. Het gevolg daarvan is dan dat die bodemverontreiniging hetzij in het geheel niet wordt aangepakt, hetzij op kosten van de OVAM, dus van de gehele maatschappij. Die houding van de verwerende partij kan bezwaarlijk als redelijk en zorgvuldig worden gekwalificeerd";

2.3.4.1. Overwegende, wat het tweede en het derde middel samengenomen betreft, dat verzoekster op 21 december 1995 heeft gevraagd "om de bijzondere vergunningsvoorwaarde die destijds opgelegd werd en die erin bestaat dat 'al het gestorte materiaal binnen de twee jaar na de ingebruikname van de calcinatie-eenheid dient te worden gerecycleerd' te willen schrappen"; dat in algemene bewoordingen wordt voorgesteld het gehele terrein te saneren met een geohydrologisch isolatiesysteem volgens een verder uit te werken project; dat in een nota van 8 maart 1996 voor de provinciale Milieuvergunningscommissie verzoekster herhaalt dat de echte beste oplossing een hydrogeologisch isolatiesysteem is, waarbij met een achttal onttrekkingsputten, verspreid over de drie stortlocaties op het terrein, het niveau van het grondwater minimum drie meter wordt verlaagd tot minimum één meter onder de onderste stortdiepte; dat met het bestreden besluit eerst wordt overwogen dat uit het feit dat de verontreiniging van bodem en grondwater te wijten is aan uitspoeling van sulfaten en chlorides en verrijking van het COD-gehalte in het grondwater, wordt afgeleid dat de eisen inzake het aanbrengen van een folie op de bodem en het afdekken van het gipsafval niet of onvoldoende zijn nageleefd; dat betreffende de globale sanering, die door verzoekster als alternatief voor het schrappen van de bewuste voorwaarde uit de vergunning van 16 juli 1992 wordt voorgesteld, het volgende wordt overwogen :

"Overwegende dat de exploitant voorstelt dat drie stortlocaties te isoleren door middel van grondwaterbeheersing en bodemafdichting, dat een achttal grondwateronttrekkingsputten verspreid over de drie stortlocaties zouden worden aangebracht waarbij het niveau van het grondwater min. 3 m zou worden verlaagd tot minstens 1 m onder de onderste stortdiepte; dat bij het stopzetten van deze grondwateronttrekking onmiddellijke verdere verontreiniging van de onderliggende bodem en het grondwater ontstaat; dat de voorgestelde oplossing onvoldoende duurzaam is omdat er een eeuwigdurende afpomping noodzakelijk zou zijn om verdere vervuiling van bodem en grondwater te voorkomen;

Overwegende dat er bijgevolg onvoldoende garanties zijn dat de voorgestelde sanering een permanente en duurzame oplossing biedt vanuit milieu-oogpunt";

dat hetgeen verzoekster uiteindelijk vraagt, enkel de schrapping is van een bepaalde vergunningsvoorwaarde; dat zij daarbij wel een algemeen voorstel formuleert om tot globale sanering van het terrein over te gaan, ook van de verontreiniging die niet door haarzelf is veroorzaakt; dat zij echter niet aantoont dat de verwerende partij bij de uitspraak over een verzoek tot wijziging van vergunningsvoorwaarden bevoegd is om een bodemsanering op te leggen; dat bovendien in het bestreden besluit wordt gemotiveerd dat er onvoldoende waarborgen zijn betreffende de waarde en vooral de duurzaamheid van het voorstel van verzoekster; dat die beoordeling niet kennelijk onredelijk is; dat de verwerende partij geenszins onzorgvuldig of onredelijk is geweest door de schrapping van de kwestieuze vergunningsvoorwaarde te weigeren, nu zij van oordeel was dat geen enkel valabel alternatief door verzoekster wordt voorgesteld; dat de kritiek op het opleggen zelf van de bewuste voorwaarde in de vergunning van 16 juli 1992 uiteraard niet dienend is als kritiek op het thans bestreden besluit; dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de verwerende partij op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

2.3.4.2. Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de gronden waarom het verzoek tot schrapping van de vergunningsvoorwaarde niet wordt aangenomen en waarom niet op het voorstel van verzoekster wordt ingegaan, op duidelijke wijze in het bestreden besluit zijn opgenomen; dat zij hierop neerkomen dat de verontreiniging mede door een gebrekkige isolatie van het stort en de ondergrond is veroorzaakt en dat het voorstel van verzoekster om het afval ter plaatse te laten doch het grondwater met pompen te verlagen, onvoldoende duurzaam is in vergelijking met afvoeren van het afval omdat een eeuwigdurend afpompen nodig zou zijn; dat de bestreden beslissing bijgevolg behoorlijk met redenen is omkleed; dat het tweede en derde middel niet gegrond zijn,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig april tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**